

BECSY ANDRÁS

Ez a nap

Ez a nap olyan nap lesz, hogy nem lesz olyan, hogy hátrasimítom szemed elé csüngő hajtincsedet, miközben pupilládban, felhúzott bor-bársony színházi függöny mögött a színpad, rám néz szomorú aranybarna díszlet-szobánk, hogy valamit mondani kéne mielőtt vagy miután, ez a nap olyan nap lesz, hogy két bögre kávét iszom öt cigivel, majd kimegyek a hideg kertbe, és összeszedem a kutyaszart mérlegelve, hogy kennelbe zárjam-e a kutyát, mert tiszta udvar, rendes ház, de akkor meg nem őrzi a házat, nem dühöng, nem ugat az idegenre futkosva a kerítés mellett, mert az lenne a legjobb, ha ugatna is járőrözve a kertben, meg a budiba szarna, mert nincs vagy-vagy, mert ami nekem jár, az jár, tisztaság és önfeláldozás, és olyan kutya főképp ne legyen a kutya, mint én, hogy soha nem ugatok, mégis mindentől és mindenkitől mindig összeszarom magam.

Ez a nap olyan nap lesz, hogy nem lesz olyan, hogy menza, délelőtt Kati mellé állok, mikor főz, a konyhapultnak támaszkodom, és elmagyarázom neki, amíg főz, hogy amit főz, azt hogyan kell megfőzni annak ellenére, hogy én sosem főztem, nem is tudok, de olvastam a fészbukon egy cikket, amihez videót is mellékeltek, hogy a főztjét hogyan kell és lehet megcsinálni egyszerűbben, rövidebb idő alatt, kevesebb energiával, találékonyabban és olcsóbban, só nélkül, hogy majd az ebédnél mindenki saját szája íze szerint ízesítse, sózza meg, és hogy az a tíz-tizenöt év tanulás és gyakorlás megúszható, ki lehet vágni, hogy higgye el, és hogyha úgy főzne, ahogy a videóval ellátott cikkben szerepel, akkor ketten is tudnánk főzni, jól kifőznénk magunknak mindent, ami találékony lenne, olcsó és sótlan.

Ez a nap olyan nap lesz, hogy nem lesz olyan, hogy zászló, lobogó, fel győzelemre, hogy nagy levegő, teli tüdő, ez a nap olyan nap lesz, hogy mesteres, munkás munkanap, körültekintő, pedáns polgári, szóval olyan hétköznapi hétköznapi nap lesz, amelynek éjjelén a félbehagyott mozdulatok, leírt sorok befejezését álmodom meg, hogy holnap le ne maradjak, új félbehagyott részekig jussak el, hogy minden nap egy puzzle darab, a következőbe illeszkedik át, puzzle napok, puzzle hetek, puzzle évek, de ez tart egyben, kohézió, biztosít folytonosságot, szervező elv, ami nélkül nem lehet, és ezzel összhangban ez a nap olyan nap lesz, hogy kezdem azzal, hogy csak azért se megyek be dolgozni.

Ez a nap olyan nap lesz, hogy nem lesz olyan, hogy didaktikus diskurzus van a '80-as évek végének, a '90-es évek elejének problematikájáról, vizsgákról, szemináriumokról, kutyaszaros albérletekről és a főbérló nehéz és kilátástalan helyzetéről, hogy meghatva szembesítjük akkori és mai szociális körülményeinket a Zöld Kapuban Budán, ez a nap olyan nap lesz, hogy megállapítjuk, hogy csak mi értjük a világ dolgait, ami megnyugtató, és fáj a meszes a vállunk, ami nyugtalanító, nem szeretünk sétálni, ücsörögni szeretünk a konyha sámliján két bögre kávéval és öt cigarettával, és pénzt kell gyűjteni, sokat, lakást kell venni a gyerekeknek, mert a sok séta és ücsörgés után lassan készülnünk kell majd a nagy Lefekvéshez.

A húzóra

Unicum húzóra, Kőbányait
kísérőnek, a cigi kéklő füstje
hiába nyújtogatta karjait,
magát hogy a kupolába felküzdje

(mennyezetét az Ipartestület
ívója épp öt méterig emelte),
kallózhatott, fölös a lendület,
csupán apróbb festékréteg pergett le.

„Még egy sansz kettőnknek!”, győzködtem egyre,
akárha erős horgony lettem volna,
de ő csak bámult, fel a mennyezetre,

„Igyunk magunkra, Unicum húzóra!”
de úgy tűnt ott, mintha elemelkedne,
és minden szavam leperegne róla.